Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE WICEPREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 2 marca 2016 r.*

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Odwołanie — Postępowanie administracyjne — Publikacja decyzji stwierdzającej istnienie kartelu na europejskim rynku nadtlenku wodoru i nadboranu sodu — Decyzja Komisji oddalająca wniosek o zachowanie poufności pewnych informacji zawartych w decyzji stwierdzającej istnienie tego kartelu — Komunikat w sprawie współpracy — Wyrok Sądu Unii Europejskiej oddalający wniesioną przeciwko tej decyzji skargę o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zawieszenie wykonania tej decyzji — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów

W sprawie C-162/15 P-R

mającej za przedmiot wniesiony w dniu 6 października 2015 r. wniosek o zawieszenie wykonania i zastosowanie środków tymczasowych na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE,

Evonik Degussa GmbH, z siedzibą w Essen (Niemcy), reprezentowana przez C. Steinle, C. von Köckritza oraz A. Richtera, Rechtsanwälte,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez G. Meessena oraz M. Kellerbauera, oraz przez F. van Schaik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

WICEPREZES TRYBUNAŁU,

po wysłuchaniu M. Szpunara, rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

1 W odwołaniu złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 8 kwietnia 2015 r. Evonik Degussa GmbH wniosła do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 stycznia 2015 r., Evonik Degussa/Komisja (T-341/12, EU:T:2015:51, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego Sąd ów oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. w przedmiocie oddalenia złożonego przez wnoszącą odwołanie wniosku o zachowanie poufności informacji, wydanej na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej

* Język postępowania: niemiecki.

2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu) (zwanej dalej „sporną decyzją").

2 Osobnym pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 6 października 2015 r. wnosząca odwołanie przedstawiła na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE wniosek w przedmiocie środka tymczasowego polegającego na zawieszeniu wykonania spornej decyzji i nakazaniu Komisji Europejskiej wstrzymania, do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w przedmiocie odwołania w sprawie C-162/15 P, publikacji jawnej wersji decyzji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania prowadzonego na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu), której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2006, L 353, s. 54, zwanej dalej „decyzją NWNS"), i która jest, w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie, bardziej szczegółowa niż opublikowana w 2007 r. jawna wersja tej decyzji.

3 Komisja przedstawiła swe uwagi w dniu 29 października 2015 r.

Okoliczności powstania sporu i zaskarżony wyrok

4 W decyzji NWNS Komisja stwierdziła w szczególności, że Degussa AG, obecnie Evonik Degussa GmbH, brała udział w naruszeniu art. 81 WE na terytorium Wspólnego Obszaru Gospodarczego (EOG) wraz z 16 innymi spółkami prowadzącymi działalność w sektorze nadtlenku wodoru i nadboranu sodu. W związku z tym, że była ona pierwszą spółką, która skontaktowała się z Komisją w grudniu 2002 r. w zastosowaniu wydanego przez tę instytucję komunikatu w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2002, C 45, s. 3, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 2002 r.") i w tych ramach w pełni współpracowała, przekazując Komisji wszelkie posiadane przez siebie informacje dotyczące naruszenia, zostało jej udzielone całkowite zwolnienie z grzywny.

5 W 2007 r. na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Konkurencji Komisji opublikowano pierwszą jawną wersję decyzji NWNS.

6 W piśmie skierowanym do wnoszącej odwołanie w dniu 28 listopada 2011 r. Komisja poinformowała ją o zamiarze opublikowania nowej i bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji NWNS, przedstawiającej całokształt jej treści z wyjątkiem informacji poufnych. W związku z tym Komisja wezwała wnoszącą odwołanie do wskazania zawartych w tej decyzji informacji, odnośnie których zamierzała ona złożyć wniosek o zachowanie poufności.

7 Uważając, że owa bardziej szczegółowa jawna wersja zawiera informacje poufne czy też tajemnice handlowe, w piśmie z dnia 23 grudnia 2011 r. wnosząca odwołanie poinformowała Komisję, że sprzeciwia się zamierzonej publikacji. Na poparcie swego stanowiska podniosła w szczególności, że owa jawna wersja zawiera wiele informacji, które przekazała ona tej instytucji na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., a także – nazwiska szeregu jej pracowników oraz dane dotyczące utrzymywanych przez nią kontaktów handlowych. Zdaniem wnoszącej odwołanie zamierzona publikacja narusza w związku z tym w szczególności zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania i może zaszkodzić prowadzonym przez Komisję czynnościom dochodzeniowym.

8 Pismem z dnia 15 marca 2012 r. Komisja poinformowała wnoszącą odwołanie, że uwzględnia jej wniosek o wykreślenie z nowej, przeznaczonej do publikacji, jawnej wersji wszystkich informacji umożliwiających bezpośrednie lub pośrednie ustalenie źródeł informacji przekazanych na podstawie

komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz nazwisk jej pracowników. Komisja uznała jednak, że nie jest zasadne nadanie charakteru poufnego innym informacjom, o których zachowanie poufności wnioskowała wnosząca odwołanie.

9 Korzystając z możliwości przewidzianej w decyzji 2011/695/UE przewodniczącego Komisji z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 275, s. 29, zwanej dalej „decyzją w sprawie funkcji i zakresu uprawnień funkcjonariusza ds. przesłuchań"), wnosząca odwołanie złożyła u owego urzędnika wniosek o wykluczenie z podlegającej publikacji wersji jawnej wszelkich informacji, które przekazała ona na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r.

10 W spornej decyzji funkcjonariusz ds. przesłuchań oddalił złożone przez wnoszącą odwołanie wnioski o zachowanie poufności.

11 Funkcjonariusz ten podkreślił na wstępie granice swych uprawnień, które umożliwiły mu jedynie zbadanie tego, czy dana informacja powinna zostać uznana za poufną, nie zaś – zapobieżenie podnoszonemu naruszeniu uzasadnionych oczekiwań, żywionych przez wnoszącą odwołanie wobec Komisji.

12 Wskazał on następnie, że wnosząca odwołanie sprzeciwiła się publikacji nowej, bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji NWNS jedynie ze względu na okoliczność, iż ta zawierała informacje przekazane na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. i że przekazanie tego rodzaju informacji osobom trzecim mogłoby wyrządzić jej szkodę w kontekście wniesienia przed sądami krajowymi skargi o odszkodowanie. Tymczasem według funkcjonariusza ds. przesłuchań Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania przy decydowaniu o publikowaniu decyzji w zakresie szerszym niż tylko jej zasadnicza treść. Ponadto odniesienia do dokumentów zawartych w aktach administracyjnych nie stanowią same w sobie tajemnic handlowych czy też innych informacji poufnych.

13 Zdaniem funkcjonariusza ds. przesłuchań wnosząca odwołanie nie wykazała tego, że publikacja informacji, które przedstawiła Komisji celem skorzystania z przedstawionego w komunikacie w sprawie współpracy z 2002 r. programu łagodzenia sankcji, mogła doprowadzić do powstania po jej stronie poważnej szkody. W każdym razie nie zasługuje na żadną szczególną ochronę interes przedsiębiorstwa, na które Komisja nałożyła grzywnę w związku z naruszeniem prawa konkurencji, leżący w nieujawnieniu publicznie szczegółów zachowania mającego znamiona naruszenia. Funkcjonariusz ds. przesłuchań przypomniał w tym względzie, że skargi o odszkodowanie stanowią integralną część polityki Unii Europejskiej w dziedzinie konkurencji i że w związku z tym wnosząca odwołanie nie może podnosić uzasadnionego interesu polegającego na ochronie przed ryzykiem kierowania do nich tego rodzaju skarg ze względu na ich udział w naruszeniu wskazanym w decyzji NWNS.

14 Funkcjonariusz ten uznał również, że nie jest właściwy, aby ustosunkować się wobec podniesionego przez wnoszącą odwołanie argumentu, zgodnie z którym ujawnienie osobom trzecim informacji przekazanych przez nią Komisji w ramach programu łagodzenia sankcji zagraża temu programowi, ponieważ kwestia ta wykracza poza jego uprawnienia. Przypomniał on w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem jedynie Komisja może dokonać oceny tego, w jakim zakresie kontekst faktyczny i historyczny, w jaki wpisuje się zarzucane przedsiębiorstwu zachowanie, powinien zostać podany do publicznej wiadomości ze względu na to, iż nie zawiera informacji poufnych.

15 Wreszcie, zdaniem funkcjonariusza ds. przesłuchań, ze względu na to, że uprawnienia udzielone mu na podstawie art. 8 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień funkcjonariusza ds. przesłuchań ograniczają się do dokonania oceny tego, w jakim zakresie informacje były objęte tajemnicą zawodową lub powinny były korzystać z poufnego traktowania z innego tytułu, nie jest on kompetentny do rozstrzygania w przedmiocie podniesionych przez wnoszącą odwołanie argumentów, wedle których

publikacja informacji, które przekazała ona w ramach programu łagodzenia sankcji, doprowadziłaby do nieuzasadnionego potraktowania jej inaczej niż innych uczestników naruszenia stwierdzonego w decyzji NWNS.

16 Evonik Degussa wniosła więc skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji Komisji oraz zastosowanie środków tymczasowych.

17 Prezes Sądu uwzględnił wniosek o zastosowanie środków tymczasowych w postanowieniu Evonik Degussa/Komisja (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Sąd natomiast oddalił skargę o stwierdzenie nieważności w zaskarżonym wyroku, przeciwko któremu Evonik Degussa wniosła ww. w pkt 1 odwołanie.

18 Po wydaniu tego wyroku Komisja poinformowała wnoszącą odwołanie o żywionym przez nią zamiarze opublikowania jawnej wersji decyzji NWNS, bardziej szczegółowej niż jawna wersja tej decyzji opublikowana w 2007 r. Następnie wnosząca odwołanie przedstawiła niniejszy wniosek w przedmiocie środka tymczasowego.

Żądania stron

19 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— zawieszenie wykonania spornej decyzji do czasu rozpoznania przez Trybunał sprawy co do istoty;

— nakazanie Komisji, do czasu rozpoznania przez Trybunał sprawy co do istoty, niepublikowania, w szczególności na jej stronie internetowej, czy też udostępniania osobom trzecim jawnej wersji decyzji NWNS zawierającej, w dotyczącym jej zakresie, informacje bardziej szczegółowe niż te zawarte w dostępnej obecnie jawnej wersji tej decyzji opublikowanej na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji;

— zarządzenie wszelkich właściwych i słusznych w tych okolicznościach środków;

— stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

20 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania w całości oraz obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W sprawie wniosku w przedmiocie środka tymczasowego

21 Wydając rozstrzygnięcie w przedmiocie niniejszego wniosku, należy przypomnieć, że, zgodnie z art. 160 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem, we wnioskach w przedmiocie środka tymczasowego należy określić „przedmiot sporu, wskazać okoliczności świadczące o pilnym charakterze sprawy, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka". Zatem sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może zarządzić zawieszenie wykonania oraz inne środki tymczasowe, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że ich zastosowanie jest prima facie prawnie i faktycznie uzasadnione (fumus boni iuris) oraz że są one pilne w takim sensie, iż muszą one zostać zarządzone i wywołać skutki prawne jeszcze przed rozstrzygnięciem w sprawie głównej, aby uniknąć poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony, która o nie wystąpiła. Przesłanki te mają charakter kumulatywny, co oznacza, że wnioski w przedmiocie środka tymczasowego winny zostać oddalone, jeśli którakolwiek z nich nie została spełniona. Sąd orzekający

w przedmiocie środków tymczasowych dokonuje także w razie potrzeby wyważenia wchodzących w grę interesów (postanowienia wiceprezesa Trybunału: Komisja/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, pkt 14; a także AGC Glass Europe i in./Komisja, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, pkt 21).

W przedmiocie fumus boni iuris

22 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przesłanka dotycząca fumus boni iuris jest spełniona wówczas, gdy co najmniej jeden z argumentów podnoszonych przez stronę wnioskującą o ustanowienie środków tymczasowych na poparcie skargi co do istoty nie wydaje się na pierwszy rzut oka pozbawiony solidnych podstaw. Tak jest w szczególności w przypadku, gdy jeden z podniesionych zarzutów dotyczy istnienia złożonych kwestii prawnych, których rozwiązanie nie nasuwa się od razu i wymaga tym samym przeprowadzenia dogłębnej oceny, która nie może być dokonywana przez sędziego orzekającego co do środków tymczasowych, lecz powinna stanowić przedmiot postępowania co do istoty sprawy, lub jeżeli dyskusja pomiędzy stronami wskazuje na istnienie poważnej kontrowersji prawnej, której rozstrzygnięcie nie nasuwa się od razu [postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 67].

23 Niemniej jednak w niniejszym kontekście okoliczność, że wniosek w przedmiocie środka tymczasowego ma na celu raczej zawieszenie wykonania spornej decyzji niż zaskarżonego wyroku, wpływa na ocenę tego, czy przesłanka fumus boni iuris została spełniona (postanowienia: prezesa Trybunału Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, pkt 16; wiceprezesa Trybunału Grecja/Komisja, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, pkt 21).

24 Jakkolwiek poważne mogą bowiem być zarzuty i argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie przeciwko zaskarżonemu wyrokowi, nie wystarczają one same w sobie do stwierdzenia, że zawieszenie wykonania spornej decyzji jest prawnie uzasadnione. Aby wykazać, że przesłanka fumus boni iuris jest spełniona, wnosząca odwołanie powinna ponadto być w stanie wykazać, że zarzuty i argumenty kwestionujące zgodność z prawem rzeczonej decyzji w ramach skargi o stwierdzenie nieważności mogą uzasadnić na pierwszy rzut oka zarządzenie zawieszenia objętego wnioskiem (postanowienie wiceprezesa Trybunału Grecja/Komisja, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, pkt 22).

25 W związku z powyższym, co się tyczy niniejszego wniosku w przedmiocie środka tymczasowego, ocena przesłanki dotyczącej istnienia fumus boni iuris powinna uwzględniać okoliczność, że sporna decyzja, której dotyczy wniosek o zawieszenie wykonania, została już zbadana przez sąd Unii, zarówno co do okoliczności faktycznych, jak również co do prawa, i że sąd ten orzekł, że skarga na tę decyzję nie była zasadna (postanowienie prezesa Trybunału Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, pkt 19). Konieczność powołania w ramach niniejszego wniosku w przedmiocie środka tymczasowego zarzutów prawnych, które na pierwszy rzut oka wydają się być szczególnie poważne, wynika zatem w szczególności z okoliczności, że za pomocą tych zarzutów podnoszący je powinien być w stanie podważyć ocenę dokonaną przez Sąd rozpatrujący sprawę co do istoty w zakresie argumentacji przedstawionej przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji (zob. podobnie postanowienia: prezesa Trybunału Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, pkt 20; wiceprezesa Trybunału Grecja/Komisja, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, pkt 24).

26 W niniejszej sprawie wnosząca odwołanie opiera je na trzech zarzutach. Pierwszy z nich został oparty na błędzie, jakiego miał się dopuścić Sąd w zakresie dotyczącym określenia przyznanych funkcjonariuszowi ds. przesłuchań uprawnień do decydowania o publikacji informacji na podstawie art. 8 ust. 2 i 3 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień funkcjonariusza ds. przesłuchań. Zarzut drugi został oparty na naruszeniu art. 339 TFUE, art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43), a także art. 8 Konwencji o ochronie

praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC") oraz art. 7 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą"). W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

27 W tym względzie wskazać należy, że, niezależnie od kwestii stanowiącej podstawę pierwszego z zarzutów Trybunał będzie miał za zadanie wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie drugiego z nich, biorąc pod uwagę, że przysługujące funkcjonariuszowi ds. przesłuchań uprawnienie do zajęcia stanowiska w będącej przedmiotem tego drugiego zarzutu kwestii, czy informacje, które Komisja zamierza opublikować, stanowią tajemnice handlowe czy też winny w każdym razie zostać uznane za poufne, nie tylko nie zostało zakwestionowane przez wnoszącą odwołanie, lecz również jest ono ze wszech miar niewątpliwe.

28 Ponadto podniesiona na poparcie tego drugiego zarzutu argumentacja łączy się, przynajmniej w części, z tą podnoszoną w ramach zarzutu trzeciego, efektem czego celem ustalenia istnienia fumus boni iuris tych dwóch zarzutów należy przeanalizować je łącznie.

29 W tym względzie należy przypomnieć, że, jeśli chodzi o spór dotyczący tymczasowej ochrony rzekomo poufnych informacji, sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych pod groźbą naruszenia czysto akcesoryjnego i tymczasowego charakteru postępowania w przedmiocie zastosowania tych środków powinien co do zasady wyciągnąć wniosek o braku wystąpienia fumus boni iuris wyłącznie w przypadku, gdy poufny charakter danych informacji jest oczywiście nieprawdziwy [postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 68].

30 Drugi z zarzutów został zaś skierowany przeciwko pkt 76–127 zaskarżonego wyroku, w których Sąd, po pierwsze, wykluczył możliwość uznania spornych informacji za tajemnicę handlową, a to ze względu na ich historyczny charakter, oraz, po drugie, uznał on, że w każdym razie informacje te zostały uznane za poufne jako stanowiące tajemnicę handlową jedynie z tego względu, że zostały one przekazane Komisji przez przedsiębiorstwo dobrowolnie w celu skorzystania z programu łagodzenia sankcji.

31 Wnosząca odwołanie twierdzi zaś w pierwszej kolejności, że, wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 84–86 zaskarżonego wyroku, informacje te nie utraciły swego poufnego charakteru tylko dlatego, że mają one co najmniej pięć lat i powinny były z tego względu zostać potraktowane jako tajemnice handlowe. Podnosi ona w tym względzie, że przywołane przez Sąd orzecznictwo nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, lecz, przeciwnie, zgodnie z art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001, interesy gospodarcze mogą stać na przeszkodzie publikacji danych informacji przez okres przekraczający nawet 30 lat. Zdaniem wnoszącej odwołanie sporne informacje nadal stanowią „zasadnicze elementy jej strategii handlowej", choćby ze względu na to, iż ustalono, że ich opublikowanie może wyrządzić jej poważną szkodę, co potwierdził sam Sąd w pkt 105 zaskarżonego wyroku.

32 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zakwalifikowanie spornych informacji jako jednoznacznie poufnych, wnosząca odwołanie twierdzi przede wszystkim, że, wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 92 i 93 zaskarżonego wyroku, publikacja fragmentów oświadczeń złożonych przez podmioty ubiegające się o objęcie programem łagodzenia sankcji oraz tych oświadczeń w całości winna spełniać te same kryteria. Względy, które doprowadziły Trybunał do przyjęcia w wyroku Komisja/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) takiej wykładni rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z którą umożliwia ono oparcie ogólnego domniemania zagrożenia interesów handlowych uczestników danego postępowania w przypadku upublicznienia oświadczeń złożonych przez podmioty ubiegające się o objęcie programem łagodzenia sankcji, winny bowiem również mieć zastosowanie odnośnie do fragmentów tych oświadczeń opublikowanych, również w postaci mowy zależnej, w jawnej wersji decyzji Komisji. Twierdzenie to jest prawdziwe, tym bardziej że opublikowanie takich fragmentów naruszałoby gwarancje udzielone przez Komisję odnośnie oświadczeń podmiotów ubiegających się o objęcie programem łagodzenia sankcji w pkt 32 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w pkt 40

obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 2006 r.”). Dokonane bowiem przez tę instytucję rozróżnienie pomiędzy, z jednej strony, opublikowaniem dokumentów przedstawionych przez podmioty ubiegające się o objęcie programem łagodzenia sankcji i, z drugiej strony, opublikowaniem informacji zawartych w tych oświadczeniach, jest formalistyczne i sprzeczne nie tylko z orzecznictwem Sądu, lecz także z innymi właściwymi przepisami prawa Unii.

33 Następnie, w niniejszym przypadku należałoby uwzględnić okoliczność polegającą na tym, że Komisja już w 2007 r. opublikowała jawną wersję decyzji NWNS i dokonała zatem ww. w pkt 106 zaskarżonego wyroku wyważenia istniejących interesów przemawiających za publikacją spornych informacji czy też przeciwko niej. Prowadzone przez Komisję postępowanie administracyjne zostało zamknięte najpóźniej wraz z tą publikacją, co zostało potwierdzone przez Sąd w pkt 172 zaskarżonego wyroku. Artykuł 30 rozporządzenia nr 1/2003 nie ma już więc, począwszy od daty tej publikacji, zastosowania, a dostęp udzielany do tych informacji uregulowany jest jedynie przepisami rozporządzenia nr 1049/2001.

34 Ponadto, wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 107–111 zaskarżonego wyroku, interesy spółki Evonik Degussa są obiektywnie godne ochrony. Nie zależy jej bowiem na uniknięciu zapłaty odsetek czy też ujawnienia dokonanych przez Komisję twierdzeń odnośnie do popełnionego naruszenia. Zależy jej raczej na zapewnieniu przewidzianej w komunikatach w sprawie współpracy z 2002 r. i 2006 r. ochrony jej mających samoobciążający charakter oświadczeń, które zostały złożone wyłącznie w ramach programu łagodzenia sankcji, a wnosząca odwołanie spodziewała się, że pozostaną one poufne.

35 Wreszcie, w pkt 123–127 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie oddalił podniesiony przez nią zarzut oparty na naruszeniu art. 8 EKPC i art. 7 karty. Wnosząca odwołanie twierdzi w tym względzie, że sprzeczne z komunikatem w sprawie współpracy z 2002 r. i ustaloną praktyką Komisji rozpowszechnienie treści złożonych przez nią oświadczeń nie może zostać z całą pewnością uznane za przewidywalną konsekwencję uczestnictwa w kartelu.

36 W ramach argumentacji podniesionej na poparcie zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie dodaje w istocie, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, nie uwzględniając w wystarczającym stopniu okoliczności polegającej na tym, iż Komisja już w 2007 r. opublikowała jawną wersję decyzji NWNS. Zdaniem wnoszącej odwołanie instytucja ta, decydując się na tę publikację, uznała, iż informacje utajnione nie stanowią głównej treści uzasadnienia decyzji NWNS w rozumieniu art. 30 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto, ze względu na to, że publikacja tej pierwszej jawnej wersji nie została uznana za tymczasową, można było na tej podstawie wyciągnąć wniosek, iż Komisja ostatecznie uznała, że utajnione fragmenty nie powinny zostać opublikowane. Tego rodzaju korzystna decyzja administracyjna nie może co do zasady zostać cofnięta czy też odwołana, co najmniej w zakresie, w jakim została ona, tak jak w niniejszym przypadku, wydana zgodnie z prawem.

37 Wreszcie Komisja, wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 155–157 zaskarżonego wyroku, nie miała prawa zmieniać swej praktyki polegającej na zachowywaniu poufności informacji takich jak te rozpatrywane w niniejszym przypadku, gdyż po zakończeniu postępowania Komisja jest związana komunikatami w sprawie współpracy i rozporządzeniem nr 1049/2001. Komisja może jedynie zmodyfikować swój program łagodzenia sankcji i co najwyżej, w przyszłych sprawach, przyznać podmiotom ubiegającym się o objęcie programem łagodzenia sankcji ochronę o węższym zakresie.

38 Komisja kwestionuje argumenty przedstawione przez wnoszącą odwołanie.

39 Odpiera ona zarzut drugi, odpowiadając w pierwszej kolejności, że Sąd ograniczył się do stwierdzenia, iż Evonik Degussa nie wykazała, według określonych w swym orzecznictwie zasad, powodów, dla których sporne informacje, pomimo upływu znacznej ilości czasu, nadal w trybie wyjątku pozostają

zasadniczymi elementami jej strategii handlowej czy też tej strategii podmiotów trzecich i z tego względu zasługują na objęcie ochroną przewidzianą w art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Zdaniem Komisji w rzeczywistości informacje te nie są już w każdym razie objęte tajemnicą zawodową czy też ochroną poufności, gdyż wszystkie, bez wyjątku, mające znamiona naruszenia okoliczności miały miejsce co najmniej dziesięć lat temu.

40 W drugiej kolejności Komisja jest zdania, że przede wszystkim Sąd słusznie uznał, iż rozporządzenie nr 1049/2001 i dotyczące go orzecznictwo nie są, ze względu na zakres ich zastosowania, istotne dla niniejszej sprawy. W niniejszym przypadku nie chodzi bowiem o dostęp do dokumentów, tylko o opublikowanie ustaleń faktycznych dokonanych przez Komisję w ramach uzasadnienia decyzji NWNS. W każdym razie Trybunał w wyroku Komisja/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) przyznał, że instytucja może oprzeć się na ogólnych domniemaniach odnoszących się do pewnych kategorii dokumentów, lecz jednostki nie mają takiej możliwości. Ponadto opublikowanie tych ustaleń nie uchybia żadnemu z przyjętych przez Komisję zobowiązań. W przypadku bowiem gdyby pkt 32 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. stworzył uzasadnione oczekiwania co do poufności dokumentów otrzymanych przez Komisję w zastosowaniu tego komunikatu, nie spowodowałby on powstania żadnego uzasadnionego oczekiwania co do tego, że zawarte w tych dokumentach informacje nie zostaną przez nią wykorzystane do opisania mających znamiona naruszenia okoliczności w ramach uzasadnienia decyzji NWNS i co do tego, że nie zostaną one upublicznione w tym kontekście. Tak więc rozróżnienie pomiędzy dokumentami i dokonanymi przez Komisję ustaleniami dotyczącymi okoliczności mających znamiona naruszenia nie ma jedynie formalnego charakteru.

41 Następnie Sąd wziął pod uwagę fakt, że Komisja opublikowała już w 2007 r. jawną wersję decyzji NWNS. Wbrew temu, co wskazuje wnosząca odwołanie, Sąd w pkt 155, 156 i 161 zaskarżonego wyroku nie uznał w tym względzie, że Komisja mogła swobodnie zadecydować o drugiej publikacji, gdyż wyraźnie wskazał on na ustanowione w art. 30 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003 szczególne ograniczenie przysługującego tej instytucji zakresu swobodnego uznania. Ponadto nie można bynajmniej uznać, że, począwszy od daty pierwszej tymczasowej publikacji, art. 30 tego rozporządzenia „nie ma już zastosowania”. Takie ograniczenie nie znajduje oparcia w brzmieniu tego przepisu i jest sprzeczne z celem zamierzonym w art. 1 akapit drugi TUE oraz art. 15 ust. 1 TFUE.

42 Ponadto podnoszone przez wnoszącą odwołanie na obecnym etapie postępowania twierdzenie, zgodnie z którym nie zależy jej na uniknięciu zapłaty odszkodowania czy też ujawnienia dokonanych przez Komisję twierdzeń odnośnie do mających znamiona naruszenia okoliczności, jest sprzeczne z jej użytą w pierwszej instancji argumentacją w postaci, w jakiej została ona przedstawiona w pkt 83 zaskarżonego wyroku.

43 Wreszcie Sąd słusznie oddalił zarzut oparty na naruszeniu art. 8 EKPC i art. 7 karty. Choć bowiem usankcjonowane w tych przepisach prawo do ochrony życia prywatnego obejmuje co do zasady ochronę dobrego imienia i honoru danej osoby, a także – ochronę jej danych osobowych, Europejski Trybunał Praw Człowieka wyjaśnił, że art. 8 nie oferuje jednak ochrony przed takim naruszeniem dobrego imienia, które wynika w przewidywalny sposób z własnych działań danej osoby, takich jak dopuszczenie się czynu karalnego. Wniosek ten znajduje mutatis mutandis zastosowanie w przypadku przewidywalnych konsekwencji naruszenia prawa Unii w dziedzinie konkurencji. W tych okolicznościach, skoro wnosząca odwołanie dopuściła się naruszenia stwierdzonego w decyzji NWNS, powinna ona była spodziewać się, że, w przypadku wykrycia tego naruszenia i przeprowadzenia dochodzenia w jego sprawie, szczegóły jej działań zostaną upublicznione w zakresie, w jakim odegrały one istotną rolę w stwierdzeniu tego naruszenia.

44 Jeśli chodzi o zarzut trzeci, Komisja twierdzi, że, publikując w 2007 r. jawną wersję decyzji NWNS, nie skorzystała ona w sposób nieodwołalny z przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie oceny tego, które części tej decyzji należy opublikować. W rzeczywistości w drodze tej pierwszej publikacji nie wskazała ona, choćby nawet w dorozumiany sposób, że zamierza zrezygnować z późniejszej publikacji jawnej i bardziej szczegółowej wersji decyzji NWNS. Konieczność dokonania

późniejszej publikacji jest uzasadniona okolicznością polegającą na tym, że poufność informacji jest cechą mającą charakter przejściowy, co może się wiązać z kolei z koniecznością dokonania, po upływie pewnego czasu, ponownej oceny. Nieprawdziwe byłoby zatem w szczególności twierdzenie, że Komisja zadecydowała, iż utajnione informacje nie stanowią głównej treści tej decyzji, a zatem – ich publikacja nie była wymagana do tego, aby zaspokoić interes publiczny związany z uzyskaniem informacji. Komisja w rzeczywistości ograniczyła się do zadecydowania o opublikowaniu w pierwszej kolejności tych fragmentów tekstu tej decyzji, które były w swej istocie bezspornie niezwiązane z jakimikolwiek tajemnicami handlowymi, aby móc następnie przejść do szczegółowej analizy podniesionych przez zainteresowane strony argumentów, zgodnie z którymi inne fragmenty zawierały takie właśnie tajemnice handlowe. Komisja nie podjęła zatem żadnej decyzji, zgodnie z którą pozostałe fragmenty miałyby nie być istotne czy też nie zasługiwać na publikację; nie zajęła też ona, choćby w dorozumiany sposób, stanowiska w tej kwestii.

45 Wreszcie Sąd w pkt 161 zaskarżonego wyroku słusznie stwierdził, iż sama okoliczność, że Komisja opublikowała w 2007 r. pierwszą jawną wersję decyzji NWNS i że nie uznała jej za wersję tymczasową, nie mogło stanowić szczegółowego zapewnienia wnoszącej odwołanie, że w późniejszym czasie nie zostanie opublikowana nowa, bardziej szczegółowa wersja jawna owej decyzji w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 135 zaskarżonego wyroku.

46 Uwzględniając powyższe, można uznać, że istota krytyki, jaką wydaje się kierować przeciwko zaskarżonemu wyrokowi wnosząca odwołanie, polega na braku zgody na to, iż w istocie zarówno dostęp do dokumentów przedstawionych przez przedsiębiorstwo w ramach programu łagodzenia sankcji, jak i ujawnienie treści tych dokumentów we fragmentach, również w postaci mowy zależnej, prowadzą do tego samego rezultatu, czyli udostępnienia tych właśnie informacji osobom trzecim. Ujawnianie to powinno zatem, podobnie jak udzielanie dostępu, zostać co do zasady zakazane ze względu na to, iż należy domniemywać, iż istnieje również prawdopodobieństwo, że wyrządzi to szkodę interesom handlowym przedsiębiorstw, których te informacje dotyczą. Dotyczy to szczególnie sytuacji takiej jak ta niniejsza, ponieważ Komisja, po sprzeciwie ze strony wnoszącej odwołanie, już raz wstrzymała się od publikacji spornych informacji, wskutek czego ta mogła żywić uzasadnione oczekiwania co do tego, iż kwestia ich poufności została ostatecznie rozstrzygnięta.

47 Nie zajmując stanowiska w przedmiocie wartości przedstawionych przez Komisję argumentów, których zasadność zostanie zbadana przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty, stwierdzić należy, że chodzi tu o złożoną kwestię prawną, której rozstrzygnięcie nie jest jednoznaczne, i, co za tym idzie, można uznać rozpatrywane informacje za mające poufny charakter.

48 Na wstępie należy bowiem stwierdzić, że Trybunał nie zajął jeszcze stanowiska ani w kwestii kryteriów, jakie należy uwzględnić w celu ustalenia tego, czy dana informacja stanowi tajemnicę handlową, ani, jak zostało to również wyjaśnione w postanowieniu prezesa Trybunału Evonik Degussa/Komisja (T-341/12 R, EU:T:2012:604, pkt 44) w kwestii podnoszonego poufnego charakteru informacji takich jak te rozpatrywane w niniejszej sprawie.

49 Jeśli chodzi o podniesione przez strony postępowania argumenty szczególne, należy wskazać, co następuje.

50 W pierwszej kolejności, prawdą jest, że, jak podnosi Komisja, należy wprowadzić rozróżnienie prawne pomiędzy ujawnieniem informacji zgodnie z art. 30 rozporządzenia nr 1/2003 oraz prawem do dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001. Niemniej jednak w zakresie, w jakim, jak twierdzi wnosząca odwołanie, kwestionowane ujawnienie dotyczy fragmentów dokumentów, wydaje się, że prowadzi ono do powstania sytuacji podobnej pod względem funkcjonalnym do tej, jaka zachodzi w przypadku udzielenia dostępu do tych dokumentów. Niezależnie bowiem od podstawy prawnej, w oparciu o którą informacje te zostały upublicznione,

ujawnienie to bezwarunkowo skutkuje tym, że osoby trzecie dowiadują się o tych informacjach, których poufny charakter przestaje zatem być chroniony (zob. analogicznie wyrok Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 89).

51 Jest tak, tym bardziej że, wbrew temu, co twierdzi Komisja, wnosząca odwołanie nie skarży się w żaden sposób na to, iż ta instytucja opublikowała jej własne stwierdzenia okoliczności faktycznych, na których oparta została decyzja NWNS. W rzeczywistości wyraźnie potwierdziła ona prawo przysługujące Komisji w tym względzie. Kwestionuje ona natomiast uprawnienie Komisji do opublikowania fragmentów rozpatrywanych dokumentów, przedstawionych również w postaci mowy zależnej, odzwierciedlających tekstualnie oświadczenia złożone przez wnoszącą odwołanie wówczas, gdy ubiegała się ona o objęcie programem łagodzenia sankcji.

52 W takich zaś okolicznościach prawdą jest, że orzecznictwo dotyczące dostępu do akt sprawy w zastosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001 nie ma bezpośredniego zastosowania. Nie można jednak wykluczyć znaczenia dla sprawy okoliczności, które doprowadziły do uznania przez Trybunał w tym orzecznictwie, że Komisja miała prawo domniemywać, iż ujawnienie dokumentów zawartych w aktach sprawy dotyczących postępowania prowadzonego na mocy art. 101 TFUE narusza co do zasady prawo do ochrony interesów handlowych przedsiębiorstw będących uczestnikami tego rodzaju postępowania.

53 Trybunał uznał bowiem, że upubliczniony dostęp do takich dokumentów, nawet niezależnie od tego, iż zostały one podane do wiadomości Komisji w ramach programu łagodzenia sankcji dobrowolnie, może zagrozić zamierzonej przez prawodawcę Unii w rozporządzeniu nr 1/2003 oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i art. 82 [WE] (Dz.U. L 123, s. 18) równowadze pomiędzy, z jednej strony, spoczywającym na przedsiębiorstwach, przeciwko którym prowadzone jest postępowanie, obowiązku podania do wiadomości Komisji – celem umożliwienia jej wykrycia istnienia kartelu i dokonania oceny jego zgodności z art. 101 TFUE – informacji mogących mieć szczególne znaczenie handlowe, a, z drugiej strony, gwarancji wzmocnionej ochrony wiążącej się, ze względu na istnienie tajemnicy handlowej czy zawodowej, z przekazanymi Komisji w ten sposób informacjami (wyrok Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 90, 97).

54 Nie wydaje się zaś, aby można było z góry wykluczyć, że ujawnienie fragmentów danych dokumentów w jawnej wersji decyzji NWNS nie mogłoby mieć takich samych skutków, a to ze względu na to, iż w istocie odpowiada ono udzieleniu upublicznionego, choć częściowego, dostępu do takich dokumentów.

55 Gdyby tak było, chodziłoby tu, wbrew temu, co daje do zrozumienia Komisja, nie o danie jednostce możliwości powołania się na domniemanie, którego przyjęcie jest jedynie korzystne dla Komisji, lecz o uznanie, w drodze analogii, mających zastosowanie do podobnej sytuacji względów, na których Trybunał oparł to domniemanie, oraz, ewentualnie, oparcie na tych samych względach mającego spekulacyjny charakter domniemania, zgodnie z którym dane przedsiębiorstwa są w zasadzie uprawnione do spodziewania się tego, że, z wyjątkiem przypadku obalenia tego domniemania, informacje dostarczone w ramach programu łagodzenia sankcji są objęte tajemnicą zawodową.

56 Wreszcie istotny w tym względzie może być, jak przypomina wnosząca odwołanie, motyw 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. L 349, s. 1), zgodnie z którym, ze względu na interes związany z ochroną programu łagodzenia sankcji, ujawnieniu wyraźnie nie podlegają „wierne […cytowanie] oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar”, a także – oświadczenia te same w sobie.

57 W drugiej kolejności, w zakresie dotyczącym argumentów podniesionych przez wnoszącą odwołanie na poparcie drugiego i trzeciego z jej zarzutów, zgodnie z którymi Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, uznając, że ujawnienie spornych informacji nie było niezgodne z gwarancjami udzielonymi przez Komisję odnośnie do oświadczeń składanych przez podmioty ubiegające się o objęcie programem łagodzenia sankcji w pkt 32 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w pkt 40 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r., należy podnieść, iż rozróżnienie pomiędzy rozpatrywanymi dokumentami i zawartymi w nich informacjami, które zdaje się stosować Komisja, zamiast rozróżnienia pomiędzy tymi dokumentami a uczynionymi przez nią na ich podstawie ustaleniami faktycznymi, nie jest wcale oczywiste, zwłaszcza w sytuacji, gdy rozpatrywane informacje są przedstawiane w postaci fragmentów tych dokumentów.

58 Przedmiotem ochrony związanej z tajemnicą zawodową są bowiem informacje zasługujące na taką ochronę; ma ona postać zakazu udostępniania osobom trzecim nośników, na którym informacje te są przechowywane, takich jak dokument. Innymi słowy, należy uznać, że poufność danego dokumentu jest uzależniona jedynie od cech charakterystycznych i rodzaju zawartych w nim informacji. Jak podnosi wnosząca odwołanie, wniosek taki można wyciągnąć w szczególności na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenie nr 773/2004, w którym mowa jest o „informacjach, w tym dokumentach", których Komisja nie może podać do wiadomości ani udostępnić.

59 Choć rozróżnienie, jakie Komisja wydaje się wprowadzać pomiędzy rozpatrywanymi dokumentami i zawartymi w nich informacjami, należałoby uznać za bezzasadne, nie można wykluczyć, że, jak twierdzi wnosząca odwołanie, fragmenty tych poufnych dokumentów powinny być przetwarzane w taki sam sposób jak ten zarezerwowany dla tych właśnie dokumentów w komunikatach w sprawie współpracy z lat 2002 i 2006, a w szczególności odpowiednio w ich pkt 32 i 40.

60 W tym względzie należy przypomnieć, że skoro Komisja podaje do wiadomości zasady postępowania mające wywierać skutki wobec podmiotów gospodarczych takie jak te zawarte w komunikatach o współpracy z lat 2002 i 2006, to nie może w konkretnym przypadku odstąpić od ich stosowania bez podania powodów, które byłyby zgodne z zasadą równego traktowania. Przyjmując bowiem takie zasady postępowania i ogłaszając poprzez ich publikację, że będzie je stosować od tej pory do przypadków w nich przewidzianych, instytucja ta sama sobie wyznacza granice uznania i nie może odejść od tych norm bez narażania się na sankcję lub naruszenie ogólnych zasad prawa takich jak zasada równego traktowania lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań (zob. analogicznie wyroki: Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 209–211; a także Quinn Barlo i in./Komisja, C-70/12 P, EU:C:2013:351, pkt 53).

61 W pkt 32 i 33 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. Komisja uznała, że, co do zasady, „ujawnienie, w dowolnym momencie, dokumentów otrzymanych w kontekście niniejszego obwieszczenia podważy ochronę celu inspekcji i dochodzeń w rozumieniu art. 4 ust. 2 [rozporządzenia nr 1049/2001]", a „[k]ażde oświadczenie na piśmie skierowane do Komisji w związku z niniejszym obwieszczeniem stanowi część akt Komisji. Nie może być ono ujawnione lub użyte do innych celów niż stosowanie art. 81 [WE]". Podobnie w pkt 40 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. Komisja wyjaśniła, że „ujawnienie dokumentów i pisemnych lub nagranych oświadczeń otrzymanych w kontekście niniejszego obwieszczenia naruszyłoby pewne interesy publiczne i prywatne, jak na przykład ochronę celu działań kontrolnych i dochodzeniowych w rozumieniu art. 4 [rozporządzenia nr 1049/2001], nawet po podjęciu decyzji", rozszerzając w ten sposób ilość powodów przemawiających za utrzymaniem poufności o interesy chronione w tym art. 4, a zatem – również interesy handlowe, o których mowa w ust. 2 tiret pierwsze tego artykułu.

62 Okoliczność polegająca na tym, że te komunikaty, odpowiednio w pkt 31 i 39, zawierają identyczne sformułowanie, zgodnie z którym „[f]akt przyznania zwolnienia z grzywny lub jej zmniejszenia nie może chronić przedsiębiorstwa od cywilnoprawnych konsekwencji udziału w naruszeniu art. 81 [WE]", nie wydaje się sama w sobie wystarczająca do tego, aby na jej podstawie wykluczyć możliwość pokładania przez dane przedsiębiorstwa zaufania co do poufności rozpatrywanych dokumentów.

Biorąc bowiem w szczególności pod uwagę ogólny charakter tego twierdzenia, uznać należy, że ogranicza się ono do wskazania, iż okoliczność uzyskania przewidzianych w tych komunikatach korzyści, w szczególności w zakresie dotyczącym konsekwencji dla odpowiedzialności o charakterze administracyjnym ponoszonej przez dane przedsiębiorstwa ze względu na popełnione przez nie naruszenie prawa konkurencji, pozostaje bez wpływu na ponoszoną przez nie odpowiedzialność cywilną, i raczej nie oznacza, że Komisja będzie upubliczniać dotyczące tych przedsiębiorstw tajemnice zawodowe mogące stanowić materiał dowodowy służący do ustalenia tej odpowiedzialności przez sądy krajowe.

63 Wreszcie wydaje się to sprzeczne z pkt 35a komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. po zmianach wprowadzonych komunikatem Komisji zatytułowanym „Zmiany do obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych" (Dz.U. 2015, C 256, s. 1), zgodnie z którym „Komisja w żadnym wypadku nie będzie przekazywać oświadczeń przedsiębiorców w ramach programu łagodzenia kar sądom krajowym w celu ich wykorzystania w powództwach o odszkodowanie z tytułu naruszenia [art. 101 TFUE czy też 102 TFUE]".

64 Uwzględniając powyższe, nie można z góry wykluczyć tego, że przedsiębiorstwo może spodziewać się, iż Komisja nie upubliczni danych dokumentów w całości lub w części, podając je do wiadomości osób trzecich czy też ujawniając je w postaci fragmentów jawnej wersji decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE.

65 W każdym razie, zakładając, że Komisja mogłaby rzeczywiście opublikować sporne informacje na podstawie art. 30 rozporządzenia nr 1/2003, nie można też wykluczyć możliwości wymagania od niej – nawet pomimo braku udzielenia zapewnień mogących stanowić podstawę uzasadnionych oczekiwań przedsiębiorstw – dostarczenia konkretnych i precyzyjnych wskazówek dotyczących jej praktyki decyzyjnej, a w przeciwnym zaś razie ewentualnego wyjaśnienia niejasnych zasad nie można dokonywać na niekorzyść jednostek i z naruszeniem zasad dobrej administracji, lecz raczej należy przyjąć mające obowiązywać w przyszłości nowe zasady o wymaganym poziomie precyzji.

66 Dotyczy to szczególnie niniejszego przypadku, w którym Komisja dokonała już publikacji jawnej wersji decyzji NWNS. Publikując ją instytucja ta uwzględniła już bowiem zastrzeżenia podniesione przez wnoszącą odwołanie i nie zdecydowała się na ujawnienie większości informacji, o których zachowanie poufności wniesiono.

67 Niewątpliwie, jak podnosi Komisja, nie zajęła ona stanowiska w sprawie podniesionych przez wnoszącą odwołanie zastrzeżeń. Niemniej jednak jawna wersja decyzji w sprawie NWNS nie została opublikowana, jak wynika to z pkt 160 zaskarżonego wyroku, jako wersja tymczasowa, a wydając ją, Komisja zakończyła postępowanie administracyjne.

68 W tych okolicznościach mogłaby się nasunąć kwestia możliwości zastosowania art. 30 rozporządzenia nr 1/2003 w odniesieniu do publikacji późniejszej, przynajmniej w zakresie dotyczącym możliwości opublikowania przez Komisję wersji bardziej szczegółowej niż ta jawna wersja decyzji bez podawania powodów, dla których należałoby opublikować tę decyzję po upływie tak długiego czasu od pierwszej publikacji.

69 Uwzględniając powyższe, sporne informacje mogą zostać uznane za mające poufny charakter.

70 Ponadto, ponieważ względy te są również istotne dla zawartej w spornej decyzji oceny dokonanej przez funkcjonariusza ds. przesłuchań i, co za tym idzie, oceny skargi o stwierdzenie nieważności, wystarczają one do tego, aby, zgodnie z przypomnianym w pkt 23–25 niniejszego postanowienia orzecznictwem ustalić na ich podstawie istnienie fumus boni iuris.

W przedmiocie pilnego charakteru

71 Celem ustalenia, czy wnioskowane środki tymczasowe mają pilny charakter, wnosząca odwołanie podnosi na wstępie, że w tym celu należy oprzeć się na przesłance, zgodnie z którą sporne informacje są poufne w rozumieniu art. 339 TFUE, art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, art. 8 EKPC oraz art. 7 karty. Ze względu na to bowiem, że wniesione przez Evonik Degussa odwołanie zostało wyraźnie skierowane przeciwko tej części zaskarżonego wyroku, w której Sąd wykluczył to, iż informacje te są objęte ochroną przewidzianą w tych przepisach, kwestia ta będzie musiała zostać rozstrzygnięta przez Trybunał w ramach postępowania co do istoty sprawy.

72 Opierając się na tej właśnie przesłance, wnosząca odwołanie podnosi, że poprzez ujawnienie spornych informacji Komisja wyrządziłaby jej poważną i nieodwracalną szkodę.

73 W szczególności w odniesieniu do wagi tej szkody wnosząca odwołanie podnosi, że wskutek publikacji informacje te nieodwracalnie utraciłyby swe związane z ich poufnością znaczenie; publikacja ta umożliwiłaby również powołanie się na te informacje w ramach podnoszonych przeciwko niej roszczeń odszkodowawczych oraz naruszyłaby jej dobre imię w łączących ją z klientami stosunkach handlowych. Ponadto, w zakresie, w jakim Komisja nosi się z zamiarem dokonania tej publikacji również w Internecie, poskutkowałoby to również oddaniem od tego momentu spornych informacji do dyspozycji klientów, konkurentów i dostawców wnoszącej odwołanie, jak również analityków finansowych oraz szerokiego kręgu odbiorców mogących uzyskać dostęp do tych informacji i swobodnie z nich skorzystać.

74 Jeśli chodzi o nieodwracalny charakter podnoszonej szkody, wnosząca odwołanie na wstępie zauważa, że nawet w przypadku uwzględnienia jej odwołania nie będzie już możliwości zaradzenia szkodzie wyrządzonej jej ze względu na opublikowanie spornych informacji, i dotyczy to zarówno wyrządzonej jej dobremu imieniu szkody niematerialnej, jak i szkód finansowych. W pierwszej kolejności nie można bowiem cofnąć tego, że osoby, które zapoznały się z tymi informacjami, już je posiadają. Następnie szkoda niematerialna nie może ze względu na jej charakter zostać wyrównana w drodze świadczenia finansowego. Wreszcie, szkody finansowe nie mogą zostać odpowiednio określone, także liczbowo, biorąc pod uwagę, że są one zróżnicowane, zarówno pod względem ich charakteru, jak i rozmiaru.

75 Komisja zauważa, że przyjęta przez wnoszącą odwołanie jako podstawa podnoszonej przez nią argumentacji przesłanka, zgodnie z którą sporne informacje są poufne ze względu na swą treść, jest bezzasadna. Sąd rozstrzygnął już bowiem tę kwestię, uznając, że informacje te należy uznać za mające wartość historyczną i, co za tym idzie, ze względu na to, iż wnosząca odwołanie nie wykazała powodów, dla których byłoby uzasadnione przyznanie im w drodze wyjątku ochrony oferowanej w art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, nie zasługują one na ochronę. Wnosząca odwołanie nie może oprzeć się na postanowieniu wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] ze względu na to, że informacje, których dotyczyła sprawa, w której wydano to postanowienie, były specyficznymi informacjami handlowymi, które, ze względu na swą treść, mogły zostać objęte tajemnicą zawodową, podczas gdy w niniejszym przypadku podnoszona szkoda nie jest związana z treścią spornych informacji, lecz – z względami wobec niej zewnętrznymi, takimi jak uzasadnione oczekiwania, jakie wnosząca odwołanie mogła w swym przekonaniu oprzeć na praktyce stosowanej przez Komisję i jej komunikatach.

76 Bardziej konkretnie rzecz ujmując, Komisja wskazuje na dwojakiego rodzaju szkody, które wnosząca odwołanie poniosłaby w swym przekonaniu z powodu publikacji spornych informacji, i twierdzi, że waga żadnej z nich nie została dowiedziona w wymagany prawem sposób.

77 Jeśli chodzi o obciążenia finansowe związane z orzeczeniami, jakie mogą zostać wydane w postępowaniu cywilnym, Komisja z jednej strony twierdzi, że ta podnoszona szkoda jest spowodowana w głównej mierze nie tyle tą publikacją, co – uczestnictwem wnoszącej odwołanie

w naruszeniu stwierdzonym przez Komisję w decyzji NWNS. Z drugiej strony, zdaniem tej instytucji interes przedsiębiorstwa – które, jak się okazało, uczestniczyło w kartelu – polegający na uniknięciu wniesienia powództw odszkodowawczych, nie zasługuje na ochronę.

78 Jeśli chodzi o negatywne skutki tej publikacji dla wizerunku wnoszącej odwołanie, Komisja wyjaśnia, że mogły one także zostać bezpośrednio spowodowane opublikowaniem w 2007 r. pierwszej jawnej wersji decyzji NWNS i że w każdym razie nie są one tak poważne, aby móc uzasadniać zastosowanie środków tymczasowych. Dodaje ona, że wnosząca odwołanie nie jest w stanie powołać się na jakikolwiek zasługujący na szczególną ochronę interes w sytuacji, gdy realizowany przez nią cel polega na uniknięciu publikacji dodatkowych szczegółów dotyczących mających znamiona naruszenia okoliczności, tym bardziej że fragmenty, których dotyczy zamierzona publikacja, nie zawierają elementów ocennych mogących oczernić wnoszącą odwołanie czy też poważnie zaszkodzić jej dobremu imieniu.

79 Jeśli chodzi o nieodwracalny charakter podnoszonej przez wnoszącą odwołanie szkody, Komisja przyznaje, że rozpatrywane informacje po ich przeczytaniu pozostają zapisane w pamięci czy też na nośnikach służących do przechowywania danych ich odbiorcy nawet wówczas, gdy ich publikacja została następnie przesunięta w czasie. Niemniej jednak w niniejszym przypadku nie ma to decydującego znaczenia, ponieważ wnosząca odwołanie nie kwestionuje w nim zawartej przez Sąd w pkt 84–86 zaskarżonego wyroku oceny, zgodnie z którą informacje te nie zawierają niczego, co stanowiłoby szczególnie chronione dane handlowe, które w przypadku ich ujawnienia dałyby przewagę jej konkurentom i partnerom handlowym.

80 W zakresie dotyczącym zwiększonego prawdopodobieństwa zasądzenia odszkodowania w efekcie uwzględnienia roszczeń odszkodowawczych Komisja po pierwsze przypomina, że szkoda finansowa wyjątkowo tylko może zostać uznana za nieodwracalną, a to ze względu na to, iż może ona stanowić przedmiot rekompensaty pieniężnej. Byłoby tak, w przypadku gdy w braku zastosowania wnioskowanego środka tymczasowego wnosząca odwołanie znalazła się w sytuacji mogącej stanowić zagrożenie dla samego jej istnienia bądź nieodwracalnie zmienić jej udział w rynku. W swym wniosku wnosząca odwołanie nawet nie twierdziła, że zamierzona publikacja stanowi zagrożenie dla jej istnienia czy też nieodwracalnie zmienia jej udział w rynku. Po drugie, Komisja stoi na stanowisku, że wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] jest pozbawione znaczenia dla celów ustalenia podnoszonej niemożności ustalenia, także liczbowego, szkody finansowej, jaką wnosząca odwołanie poniosłaby wskutek uwzględnienia roszczeń odszkodowawczych. W postanowieniu tym uznano bowiem, że niemożliwe byłoby określenie liczby i rodzaju wszystkich osób, które rzeczywiście zapoznałyby się z opublikowanymi informacjami, i ocenienie w ten sposób rzeczywistego wpływu, jaki ich publikacja mogłaby mieć na interesy handlowe i gospodarcze przedsiębiorstwa, do której informacje te się odnoszą, biorąc pod uwagę w szczególności okoliczność polegającą na tym, że informacje rozpatrywane w sprawie, w której wydano to postanowienie, stanowiły tajemnice handlowe sensu stricto. Zdaniem Komisji natomiast szkody finansowe podnoszone przez wnoszącą odwołanie w niniejszym przypadku powiązane są jedynie z roszczeniami odszkodowawczymi czy też powództwami regresowymi wniesionymi przeciwko niej przez inne przedsiębiorstwa, które brały udział w naruszeniu reguł konkurencji. Tak więc, biorąc pod uwagę to, że krąg osób, które mogą, będąc ofiarami działań kartelu, skierować roszczenia odszkodowawcze przeciwko wnoszącej odwołanie, nie jest niemożliwy do ustalenia, możliwe jest też odpowiednie ustalenie, również pod względem liczbowym, straty, jaką może ponieść wnosząca odwołanie. W każdym razie podnoszona szkoda finansowa ma w znacznej mierze hipotetyczny charakter, gdyż niemożliwe jest przewidzenie wpływu, jaki może mieć ewentualne wykorzystanie spornych informacji w ramach powództw cywilnych wniesionych przeciwko wnoszącej odwołanie czy też tych, które mogą zostać wniesione.

81 Wreszcie Komisja jest zdania, że, ze względu na to, iż podnoszona przez wnoszącą odwołanie szkoda wynikająca z naruszenia jej wizerunku nie jest poważna, nie ma konieczności analizowania tego, czy dodatkowe naruszenie jej dobrego imienia, które mogło zostać spowodowane ujawnieniem rozpatrywanych informacji, może zostać uznane za nieodwracalne.

82 W zakresie dotyczącym weryfikacji tego, czy zastosowanie wnioskowanych środków tymczasowych jest pilne, należy przypomnieć, że celem postępowania prowadzonego w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego jest zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłej ostatecznej decyzji, tak aby uniknąć luki w zapewnianej przez Trybunał ochronie prawnej. Aby osiągnąć ten cel, pilny charakter wniosku o zastosowanie środków tymczasowych należy oceniać pod względem konieczności wydania orzeczenia tymczasowego w celu uniknięcia wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody dla wnioskodawcy (postanowienie wiceprezesa Trybunału Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisja, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 W niniejszym przypadku wnosząca odwołanie, opierając się na postanowieniu wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] podnosi, że publikacja spornych informacji może wyrządzić jej szkodę ze względu na sam charakter tych informacji.

84 Należy podnieść, że, wbrew temu, co twierdzi Komisja, wnosząca odwołanie w jego ramach nie tylko zakwestionowała zawartą przez Sąd w pkt 84–127 zaskarżonego wyroku ocenę, zgodnie z którą sporne informacje nie stanowią tajemnicy handlowej i nie były też objęte tajemnicą zawodową, lecz również, jak wynika to z pkt 46–69 niniejszego postanowienia, że na podstawie przeprowadzonej prima facie analizy argumentów podniesionych na poparcie istotnych w tym względzie zarzutów odwołania nie można wyciągnąć wniosku, iż informacje te ewidentnie nie mają poufnego charakteru.

85 Aby zatem ocenić pilny charakter w niniejszym przypadku, należy wyjść z przesłanki takiej samej jak ta przyjęta z porównywalnych powodów przez sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych w sprawie, w której wydano postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 38, 47], zgodnie z którą sporne informacje są objęte tajemnicą zawodową (zob. a contrario postanowienie wiceprezesa Trybunału AGC Glass Europe i in./Komisja, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, pkt 29–33).

86 Opierając się na tej przesłance, uznać należy, że ujawnienie spornych informacji wyrządziłoby wnoszącej odwołanie poważną szkodę.

87 Tak samo bowiem, jak miało to miejsce w przypadku informacji rozpatrywanych w sprawie, w której wydano to postanowienie, poufne zdaniem wnoszącej odwołanie informacje, jak wynika to z pkt 104 zaskarżonego wyroku, dotyczą w istocie roli odegranej przez nią przy powstaniu i kontynuacji stwierdzonego w decyzji NWNS naruszenia i obrazują szczegółowo mające znamiona zmowy kontakty i antykonkurencyjne porozumienia, w których uczestniczyła wnosząca odwołanie, w szczególności ze względu na to, że zawierają one nazwy niektórych produktów, których dotyczyły te kontakty czy też porozumienia oraz dane liczbowe dotyczące stosowanych cen, a także – wskazują cele realizowane przez ich uczestników w kategoriach cen i podziału rynku [zob. analogicznie postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 47].

88 Ponadto sam Sąd w pkt 105 zaskarżonego wyroku uznał, że ujawnienie informacji, w odniesieniu do których wnosząca odwołanie wniosła o zachowanie poufności, mogłoby prowadzić do powstania po jej stronie poważnej szkody.

89 Wreszcie podniesiony przez Komisję argument, zgodnie z którym tego rodzaju szkoda nie stanowi interesu godnego ochrony wnoszącej odwołanie, nie jest przekonujący, gdyż wynika zeń, że sporne informacje ze względu na swój charakter nie zasługują na objęcie ochroną, jaka należy się tajemnicy zawodowej.

90 Jeśli chodzi o nieodwracalny charakter podnoszonego ujawnienia, to zupełnie oczywiste jest, że stwierdzenie nieważności spornej decyzji nie odwróciłoby skutków opublikowania spornych informacji, ponieważ fakt zapoznania się z tą decyzją przez osoby, które ją przeczytały, jest nieodwracalny [zob. analogicznie postanowienia wiceprezesa Trybunału: Komisja/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 48; a także AGC Glass Europe i in./Komisja, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, pkt 35].

91 Wnosząca odwołanie jest zaś zdania, że nieodwracalność faktu ujawnienia tych informacji pociąga za sobą nieodwracalny charakter szkody, jaką poniosłaby ona w efekcie tego ujawnienia. W tym względzie wskazuje ona w istocie dwojakiego rodzaju szkody wynikające z opublikowania spornych informacji. Twierdzi ona zatem, że poniosłaby po pierwsze szkodę natury finansowej, a to ze względu na to, iż informacje te mogłyby zostać wykorzystane przeciwko niej w ramach powództw odszkodowawczych i, w każdym razie, zostałyby one oddane do dyspozycji szerokiego kręgu odbiorców mogących swobodnie z nich skorzystać oraz, po drugie, że poniosłaby ona wyrządzoną jej dobremu imieniu szkodę niematerialną.

92 Bez konieczności sprawdzania tego, czy ta podnoszona szkoda niematerialna rzeczywiście jest nieodwracalna, wystarczy przypomnieć, że jeśli chodzi o pierwszy rodzaj podnoszonej szkody, szkoda natury finansowej niewątpliwie nie może, z wyjątkiem sytuacji wyjątkowych, zostać uznana za nieodwracalną, ponieważ, ogólnie rzecz biorąc, rekompensata pieniężna może spowodować przywrócenie osobie poszkodowanej sytuacji sprzed wystąpienia szkody. Rzecz ma się jednak inaczej, w przypadku gdy taka szkoda nie może zostać określona liczbowo; wtedy może ona zostać uznana za nieodwracalną [postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 50–52 i przytoczone tam orzecznictwo].

93 W zakresie więc, w jakim wnosząca odwołanie twierdzi, że ujawnienie spornych informacji naraża ją na zwiększone ryzyko związane z wniesieniem przeciwko niej powództw odszkodowawczych, przypomnieć należy, że niepewność związana z naprawą szkody o charakterze finansowym w ramach ewentualnej skargi o odszkodowanie nie może zostać uznana sama w sobie za okoliczność, jaka może świadczyć o nieodwracalnym charakterze takiej szkody w rozumieniu orzecznictwa Trybunału. Na etapie orzekania co do środków tymczasowych możliwość uzyskania późniejszego naprawienia szkody o charakterze finansowym w ramach ewentualnej skargi o odszkodowanie, która może zostać wniesiona w następstwie stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu, jest bowiem siłą rzeczy niepewna. Postępowanie w sprawie środków tymczasowych nie ma zaś na celu zastąpienia takiej skargi o odszkodowanie w celu usunięcia tej wątpliwości, ponieważ jego celem jest zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłego ostatecznego orzeczenia, jakie ma zapaść w postępowaniu co do istoty, z którym jest związany środek tymczasowy, to znaczy w niniejszej sprawie w odniesieniu do skargi o stwierdzenie nieważności [postanowienia wiceprezesa Trybunału: Komisja/Pilkington Group, C-517/15 P(R), EU:C:2016:21, pkt 53, a także AGG Glass Europe i in./Komisja, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, pkt 56].

94 Inaczej bowiem jest wówczas, gdy z oceny dokonanej przez sąd orzekający w sprawie środków tymczasowych wyraźnie wynika, że podnoszona szkoda, z uwagi na jej charakter oraz stopień prawdopodobieństwa jej wyrządzenia, nie będzie mogła zostać w razie jej wystąpienia wyrażona liczbowo w sposób adekwatny, oraz że w praktyce skarga o odszkodowanie nie będzie w konsekwencji w stanie jej naprawić. Może tak być w szczególności w przypadku opublikowania specyficznych i rzekomo poufnych informacji handlowych dotyczących elementów takich jak te rozpatrywane w niniejszej sprawie, a w szczególności – nazw produktów objętych tego rodzaju porozumieniami lub umowami, danych liczbowych dotyczących stosowanych cen oraz cenowych celów ich uczestników [zob. podobnie postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 54].

95 W tym względzie stwierdzić należy, że szkoda, jaką może ponieść wnosząca odwołanie w efekcie publikacji jej rzekomych tajemnic handlowych czy też dotyczących jej informacji objętych niewątpliwie tajemnicą handlową, byłaby różna, zarówno jeśli chodzi o jej zakres, jak i charakter, w zależności od

tego, czy osoby, które zapoznały się z nimi, były jej klientami, konkurentami, dostawcami, analitykami finansowymi czy też należałyby one do kręgu opinii publicznej. W rzeczywistości niemożliwe byłoby określenie liczby i rodzaju wszystkich osób, które rzeczywiście zapoznałyby się z opublikowanymi informacjami, i ocenienie w ten sposób rzeczywistego wpływu, jaki ich publikacja mogłaby mieć na interesy handlowe i gospodarcze wnoszącej odwołanie [zob. podobnie postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 55].

96 Skoro zatem można uznać powołaną przez wnoszącą odwołanie szkodę za poważną i nieodwracalną, należy wyciągnąć wniosek, że warunek dotyczący pilnego charakteru został w niniejszym przypadku spełniony.

W przedmiocie wyważenia interesów

97 W zakresie dotyczącym wyważenia interesów wnosząca odwołanie podnosi przede wszystkim, że szkoda, jaką poniosłaby ona w efekcie ujawnienia spornych informacji, byłaby nieodwracalna i przesądzałaby o rozstrzygnięciu wydanym co do istoty sprawy. Jeśli bowiem publikacja spornych informacji nie zostałaby zawieszona, nawet w przypadku uwzględnienia odwołania co do jego istoty wnosząca je poniosłaby taką samą szkodę, jak w przypadku gdyby przegrała tę sprawę. Tym bardziej byłoby tak w przypadku, w którym sporne informacje zostałyby opublikowane w Internecie, efektem czego można by się było z nimi zapoznać nawet po ich usunięciu ze strony internetowej Komisji. Wnosząca odwołanie dodaje w tym względzie, że prawo do skutecznej skargi, usankcjonowane w art. 47 ust. 1 karty, wiąże się z wymogiem przyznania wnioskowanych środków tymczasowych.

98 Zawieszenie publikacji spornych informacji nie przyniosłoby natomiast żadnej szkody interesom Komisji. Ze względu na to bowiem, że opublikowała ona już jawną wersję decyzji NWNS, interes publiczny związany z uzyskaniem informacji został już zaspokojony. Ze względu na to, że sama ta instytucja uznała bowiem pięcioletni okres poufności spornych informacji, rozsądne byłoby poczekanie przez nią jeszcze kilku miesięcy i utrzymanie istniejącego się od dawna status quo dopóty, dopóki nie zostanie wydane ostateczne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

99 Wreszcie, jeśli chodzi o interesy osób trzecich i, w szczególności, osób podnoszących roszczenia odszkodowawcze, wnosząca odwołanie podnosi, że, po pierwsze, biorąc pod uwagę długi okres czasu, jaki upłynął pomiędzy zakończeniem naruszenia a przyjęciem przez Komisję decyzji początkowej, zainteresowane osoby trzecie nie miały żadnego interesu w szybkim opublikowaniu bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji NWNS i, po drugie, miały one niewątpliwie możliwość zwrócenia się bądź to do Komisji o umożliwienie im dostępu do spornych informacji na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, bądź do sądów krajowych, przed którymi podniesiono powództwa odszkodowawcze, o zażądanie od Komisji przekazania im tych informacji w zastosowaniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003.

100 Zajmująca przeciwne stanowisko Komisja podkreśla przede wszystkim, że podniesione na poparcie odwołania argumenty i zarzuty nie są poważne w stopniu wystarczającym do tego, by mogły świadczyć o występowaniu szczególnie silnego fumus boni iuris, co należy uwzględnić przy wyważaniu wchodzących w grę interesów.

101 Następnie należałoby uwzględnić publiczny interes w jak najpełniejszym poznaniu powodów, jakimi kierowała się Komisja, interes podmiotów gospodarczych w posiadaniu wiedzy na temat zachowań, które mogą je narazić na sankcje, oraz interes osób poszkodowanych na skutek naruszenia w poznaniu szczegółów umożliwiających im dochodzenie w razie potrzeby swych praw wobec uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw.

102 Wreszcie, biorąc pod uwagę art. 15 TFUE, uzyskanie przez opinię publiczną dostępu do powodów, jakimi kieruje się Komisja, winno być nie tylko całkowite, lecz również niezwłoczne. Nie byłoby tak jednak w przypadku gdyby, tak jak w niniejszej sprawie, instytucja ta powinna była zwlekać jeszcze, po upływie ponad dziesięciu lat od wydania decyzji NWNS, z ujawnieniem szczegółów naruszenia, w którym uczestniczyła wnosząca odwołanie, podczas gdy to właśnie szybki przepływ informacji przyczynia się do skutecznego przestrzegania prawa do odszkodowania przyznanego w orzecznictwie ofiarom naruszeń prawa konkurencji. Jakiekolwiek opóźnienie ujawnienia informacji dotyczących istotnych okoliczności naruszenia skutkuje zaś utrudnieniem realizacji podnoszonych powództw odszkodowawczych i, co za tym idzie, wpływa na skuteczność ustanowionego w art. 101 TFUE zakazu karteli, z uwzględnieniem w szczególności istniejących po stronie podnoszących roszczenia odszkodowawcze możliwości ustalenia tego, że zachodzą warunki wymagane do uzyskania naprawienia szkody oraz przewidzianych w mającym zastosowanie prawie przepisów dotyczących przedawnienia.

103 Celem ustosunkowania się do tych argumentów należy przypomnieć, że, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, ryzyka związane z każdym z możliwych rozwiązań należy wyważać w ramach postępowania w sprawie środków tymczasowych. Bardziej konkretnie rzecz ujmując, wiąże się to w szczególności z przeprowadzeniem analizy tego, czy istniejący po stronie wnoszącej odwołanie interes związany z uzyskaniem zawieszenia wykonania zaskarżonego aktu przeważa nad interesem związanym z jego natychmiastowym wykonaniem. Przeprowadzając tę analizę, należy ustalić, czy ewentualne stwierdzenie nieważności tego aktu przez sędziego prowadzącego postępowanie główne pozwoli na odwrócenie sytuacji wywołanej przez jego natychmiastowe wykonanie, i, w przeciwnym razie, czy zawieszenie wykonania rzeczonego aktu może stać na przeszkodzie realizacji jego celów w wypadku, gdyby skarga co do istoty została oddalona [postanowienia prezesa Trybunału: Komisja/Atlantic Container Line i in., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, pkt 50; Belgia i Forum 187/Komisja, C-182/03 R i C-217/03 R, EU:C:2003:385, pkt 142; a także postanowienie Zjednoczone Królestwo/Komisja, C-180/96 R, EU:C:1996:308, pkt 89].

104 W niniejszym przypadku Trybunał w ramach rozpatrywania sporu głównego będzie musiał rozstrzygnąć kwestię, czy należy uchylić zaskarżony wyrok i, jeśli zachodzi taka konieczność, stwierdzić nieważność spornej decyzji, w szczególności ze względu na naruszenie tajemnicy zawodowej wnoszącej odwołanie, która jest chroniona na mocy art. 339 TFUE, art. 30 rozporządzenia nr 1/2003, art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, art. 8 EKPC oraz art. 7 karty oraz nieuwzględnienie poufnego charakteru informacji podlegających publikacji.

105 W przypadku zaś, gdyby niniejszy wniosek w przedmiocie środka tymczasowego został odrzucony, a Komisja mogłaby opublikować sporne informacje natychmiast, nie czekając na wydanie tego wyroku, zostałby on ewidentnie pozbawiony skuteczności. Wskutek tej publikacji jako takiej informacje te utraciłyby w nieodwracalny sposób ochronę związaną z tajemnicą zawodową, efektem czego nieuwzględnienie tego wniosku przesądzałoby de facto o przyszłym rozstrzygnięciu merytorycznym o uchyleniu zaskarżonego wyroku czy też stwierdzeniu nieważności spornej decyzji.

106 Na podstawie podnoszonych przez Komisję argumentów nie można uznać, że jej interes związany z oddaleniem wniosku w przedmiocie środka tymczasowego przeważa nad interesem wnoszącej odwołanie związanym z uzyskaniem wnioskowanego zawieszenia publikacji.

107 Przeciwnie bowiem do tego, co zdaje się twierdzić Komisja, zawarta w pkt 46–70 niniejszego postanowienia ocena pozwalająca na wyciągnięcie wniosku, że w niniejszym przypadku istnieje fumus boni iuris wystarczający do uzasadnienia przyznania środków tymczasowych, nie może zostać zakwestionowana w ramach wyważania wchodzących w grę interesów, zwłaszcza zaś w sytuacji, gdy inne brane pod uwagę przy tym wyważaniu czynniki przechylają szalę w stronę wnoszącej odwołanie.

108 Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie. W zakresie dotyczącym interesów bronionych przez Komisję należy stwierdzić, że publiczny interes w jak najpełniejszym poznaniu powodów, jakimi kierowała się ta instytucja, został już w znacznej części zaspokojony dzięki opublikowaniu w 2007 r.

jawnej wersji decyzji NWNS. Ponieważ strony sporu nie zakwestionowały tego, że wersja ta spełnia wymogi określone w art. 30 rozporządzenia nr 1/2003, należy założyć, że zawierała ona przynajmniej główne elementy uzasadnienia. Niewątpliwie interes ten byłby zaspokojony jeszcze pełniej w przypadku odrzucenia odwołania przez Trybunał, gdyż umożliwiłoby to zamierzoną przez Komisję publikację bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji NWNS. Niemniej jednak nie można uznać tego interesu za możliwy do zaspokojenia jeszcze przed wydaniem takiego wyroku bez jednoczesnego zakwestionowania sprzecznego z nim interesu wnoszącej odwołanie.

109 Jeśli chodzi o interes podmiotów gospodarczych w posiadaniu wiedzy na temat zachowań, które mogą je narazić na sankcje, należy podnieść, że choć stosowana przez Komisję praktyka jest niewątpliwie użyteczna w tym zakresie, sama ta instytucja w niniejszej sprawie zdaje się stać na stanowisku, że decydujące o swych zachowaniach podmioty gospodarcze mogą opierać się na wydanych przez Komisję decyzjach jedynie w bardzo ograniczonym zakresie. Tak więc przejawiana przez nią troska o przedstawienie innym podmiotom powodów przyjęcia takiej a nie innej decyzji, na których mogłyby się one oprzeć jedynie w bardzo ograniczonym zakresie, nie może wystarczyć do tego, aby uzasadnić poświęcenie jej sprzecznego w niniejszym przypadku interesu wnoszącej odwołanie. Twierdzenie to jest prawdziwe, tym bardziej że opóźnienie w publikacji spornych informacji zostało w znacznej mierze zawinione przez Komisję, która wręcz wydaje się twierdzić, iż poświęciła ona czas, jaki upłynął od pierwszej publikacji jawnej wersji decyzji NWNS w 2007 r., na szczegółowe przeanalizowanie podniesionych przez zainteresowane strony argumentów, zgodnie z którymi pewne fragmenty uzasadnienia tej decyzji zawierały takie właśnie tajemnice handlowe.

110 Wreszcie, jeśli chodzi o leżący po stronie osób poszkodowanych na skutek naruszenia interes w poznaniu szczegółów umożliwiających im dochodzenie w razie potrzeby swych praw wobec uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw, stwierdzić należy, że choć poznanie przez takie osoby uzasadnienia decyzji stwierdzającej naruszenie może być dla nich przydatne w ramach podnoszonych przez nie roszczeń odszkodowawczych, niemniej jednak nie można zakładać, iż powództwa te mogą opierać się jedynie na elementach wynikających z tego uzasadnienia.

111 Ponadto, w takich przypadkach Trybunał rozstrzygał już, iż, ze względu na to, że okoliczność polegająca na tym, iż odmowa dostępu do dokumentów, w tym również tych dostarczonych organowi ochrony konkurencji w ramach krajowego programu łagodzenia sankcji, może utrudnić zrealizowanie rzeczonych roszczeń, odmowa ta musi opierać się na nadrzędnych względach związanych z ochroną powoływanego interesu i mających zastosowanie do każdego dokumentu, do którego odmówiono dostępu. Samo bowiem istnienie ryzyka, że wgląd w dany dokument spowoduje konkretnie naruszenie publicznego interesu polegającego na skuteczności krajowego programu współpracy, może uzasadniać decyzję, że dokument nie zostanie ujawniony (zob. podobnie wyrok Donau Chemie i in., C-536/11, EU:C:2013:366, pkt 47, 48).

112 Tak więc interes poszkodowanych osób, które mogą oprzeć swe roszczenia jedynie na dokumentach dostarczonych Komisji, może zostać zaspokojony szybciej w efekcie złożenia wniosku o dostęp do dokumentów niż w sytuacji, gdyby musiałyby one oczekiwać na opublikowanie uzasadnienia decyzji stwierdzającej naruszenie.

113 Wreszcie, choć Komisja zarzuca wnoszącej odwołanie, że ta nie wskazała tego, czy i w jakim zakresie bieg przedawnienia został przerwany w efekcie wniesienia przez innych uczestników kartelu ewentualnych powództw regresowych, stwierdzić należy, iż sama ta instytucja nie dostarczyła niczego, co mogłoby posłużyć za podstawę dla oceny zakresu, w jakim przysługująca potencjalnie poszkodowanym osobom możliwość powołania się na ich uprawnienia w ramach roszczeń odszkodowawczych jest uzależniona od tego, czy publikacja spornych informacji miała miejsce przed ogłoszeniem wyroku co do istoty sprawy; w szczególności Komisja podnosi, że wnosząca odwołanie nie dostarczyła żadnej konkretnej informacji dotyczącej przedawnienia terminu na podniesienie tych roszczeń.

114 Kończąc, przyznanie wnioskowanych środków tymczasowych oznaczałoby tylko utrzymanie przez ograniczony okres utrzymującego się od wielu lat status quo (zob. analogicznie postanowienie prezesa Trybunału Radio Telefis Eireann i in./Komisja, 76/89 R, 77/89 R i 91/89 R, EU:C:1989:192, pkt 15).

115 Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, iż wyważenie wchodzących w grę interesów przemawia za przyznaniem wnioskowanych środków tymczasowych.

116 W tych okolicznościach należy zawiesić wykonanie spornej decyzji i nakazać Komisji powstrzymanie się, do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w przedmiocie odwołania w sprawie C-162/15 P, od publikacji jawnej wersji decyzji NWNS, która w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie byłaby bardziej szczegółowa niż jawna wersja tej decyzji opublikowana w 2007 r.

Z powyższych względów wiceprezes Trybunału postanawia, co następuje:

1) Zawiesza się wykonanie decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. o oddaleniu wniosku Evonik Degussa GmbH o zachowanie poufności informacji zgodnie z art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu) do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w przedmiocie odwołania w sprawie C-162/15 P.

2) Nakazuje się Komisji Europejskiej wstrzymanie, do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w przedmiocie odwołania w sprawie C-162/15 P, publikacji jawnej wersji decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG w sprawie przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu), która w zakresie dotyczącym spółki Evonik Degussa GmbH byłaby bardziej szczegółowa niż jawna wersja tej decyzji opublikowana w 2007 r.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy